

Sláva na výsostech Bohu a lidem na zemi pokoj

Kdo by neznal tato klasická, vánoční slova. Najdeme je snad všude. Na betlémech, na přáníčkách, na mnoha vánočních obrazech. Je to tak běžný doplněk vánoční atmosféry, že se stává až nepostřehnutelným, lehce přehlédnutelným. A přitom má pro každého člověka nesmírnou důležitost. Je to veliké poselství přicházejících svátků. Mluví se o slávě a o pokoji, dvou věcech, které zasahují do každého lidského života, mají na něj vliv. Sláva nás provází na každém kroku, stále slyšíme o někom slavném, rádi někoho slavného určitě potkáme. A dost možná i my sami toužíme po slávě. Je to velmi příjemná věc. Ale také náročná a dost dobře neslučitelná s tou druhou věcí, s pokojem. Ten je touhou snad každého srdce. Mít svůj klid, zažívat pokoj, kdo by se tomu bránil? Svět je velice nepokojný. Nejen před Vánoci, nejen ten náš současný. Proto je zřejmé, že pokoj není nic, co by bylo jednoduše k mání. To je snad schůdnější být alespoň chvíli slavný, než mít v srdci skutečný pokoj. Ke slávě stačí kolikrát málo, k pokoji ale ne. Vždyť je toho tolik, co nás znepokojuje. Politika, rodinné finance, vztahy, to vše člověka spíše přivádí do stálého napětí než do stavu opravdového pokoje. Máme tolik problémů, tolik starostí, tolik otázek po tom, co a jak bude? I v církvi jsou tyto otázky čím dál víc aktuální. A člověka příliš nepřivádí k pokoji, když nemá zřejmou a příznivou odpověď.

Jedni mladí manželé byli kdysi také asi dost znepokojeni. Čekali narození dítěte a museli se vydat na cestu. Dlouhou a náročnou cestu. V jejím cíli pak přišla další nepříjemnost – není se kde ubytovat. No schválně, kdo by zůstal plný pokoje, když večer stojí s ženou před porodem na náměstí a neví, kde by hlavu složil? Bylo by snadnější spíš zanádat na poměry, když se v takové situaci najde jen stáj. Ostatně jednoduché to není ani dál. Nejde jen o nutnost porodit dítě někde ve stáji. Velmi záhy s ním musejí prchat do ciziny, protože mu jde o život. A právě při narození tohoto dítěte zazní na nedaleké pastvině mohutný andělský chór, který zpívá o slávě Boží a pokoji pro každého člověka. I když mají rodiče plnou hlavu starostí, přesto je to dítě, které přináší radost a naději. Je světlem, ve kterém je možno poznat cestu, jak řešit tyto starosti, jak je zvládnout a zůstat přitom na cestě pokoje. Vlastně to není zase tak složité. Slova andělů jsou dobrou radou a následným zaslíbením. Ta rada je jednoduchá. Sláva patří Bohu. On je původce všeho dobrého, jemu vzdáváme svůj obdiv. Zde také začíná cesta pokoje. On si pro nás přeje pokoj. Je to jeho dar. Proto naplnění pokojem může přijít jen ve spojitosti s přijetím Boží pomocné ruky. Pokoje nedosáhneme vlastními silami. Můžeme jej jen přijímat.

Při pohledu na situaci Josefa s Marií si někdy říkám, že ta naše situace není zase tak zlá.

Vánoční sborový dopis

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Středa, 04 Prosinec 2013 14:28 - Aktualizováno Úterý, 24 Prosinec 2013 09:32

Možná by se oni sami nad našimi mnoha problémy jen poušmáli. Co to tu vlastně řešíme? Vždyť mnoho problémů si spíš děláme sami. Nejen tím, jak žijeme, ale právě tím, nač přitom spoléháme, a možná tím, že ani řešení moc najít nechceme. Josef s Marií jsou svědkové toho, jak Boží pokoj proměňuje lidský život plný strachu a obav. Oba měli na počátku strach. Ale dokázali přijmout Boží slovo. Maria řekla, že je služebnicí Páně, Josef sice neřekl nic, ale vykonal vše, co mu Bůh ukázal. Dali na Boha více než na své vnímání situace. Proto nacházeli pokoj i v takových starostech. Každá starost, každý případ má své řešení. Ne vždy takové, které by se nám líbilo, které by nás nic nestálo. A možná to je problém toho, proč často ztrácíme ze srdcí svůj pokoj. Spoléháme více na sebe, než na Boha, nasloucháme hlasu svého nitra, ne však hlasu Božímu, neboť je to pohodlnější, jednodušší. Proto je ale pak mnoho problémů neřešitelných a budí v nás nepokoj. To, že by se Josef s Marií jen poušmály, nechce zlehčovat situaci. Spíš je to úsměv nad pošetilostí postoje mnohých srdcí. Ostatně nepřišlo by nám pošetilé jednání člověka, který se zlobí, že mu nikdo neřekne kolik je hodin, nikdo mu nepomůže a on je bezradný, a přitom stojí pod orlojem a stačí mu jen trochu zvednout zrak? Přesně to jsou kolikrát naše problémy a starosti. Jsme jimi pohlceni a bezradni a přitom stačí jen trochu pozvednout zrak a vidět nejen to, co chceme, ale i to, co je realita. A realita je, že Bůh nám nabízí svou cestu pokoje. Jen o ní musíme stát a také mu v ní musíme důvěřovat. Právě víra, je základní kámen nového vztahu Boha a člověka. Slova o slávě a pokoji znamenají pozvání k budování této důvěry. Jsou otevřením brány Božího srdce, které jde člověku vstříc, aby člověk sám neměl tolik práce s přijetím tohoto pozvání.

Boží záměr pro lidský život je pokoj. Tím, že Bůh posílá svého Syna do lidského světa, tento záměr činí viditelným. V celém životě Ježíšově pak můžeme poznávat cestu, jak tento pokoj přijímat a dávat mu potřebné místo ve svém životě. Proto nezapomínejme. Příchod Ježíšův je pozváním na cestu dál. Pokud se na ní nevydáme, nemůže nás nikam dovést.